

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) udtrykte sin Forbavselse over, at paa et vist Tidspunkt baade Blindeinstituttet og de blinde havde opgivet at følge den Vej, ad hvilken man forsøgte at løse det foreliggende Spørgsmaal, nemlig paa den bestaaende § 61's Grund. Det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen) knyttede dertil den Bemærkning, at han troede, at det kun var Blindeinstituttet, der var uvillig til at betræde denne Vej. Jeg vil hertil sige, at jeg ikke ganske kan tiltræde den Forbavselse, som det ærede Medlem fra Verninge tilkendegav, og at Bemærkningerne fra det ærede Medlem fra Hobro vistnok hviler paa en Misforstaaelse af, hvad der var tilsigtet ved de Bestræbelser, man oprindelig fulgte. Disse gik ikke, saaledes som de blinde ønskede, ud paa, at der skulde ydes dem en Statsunderstøttelse. Dette Spørgsmaal blev skudt til Side under Hensyn til, at man mente, det burde løses sammen med Spørgsmaalet om andre Ulykker under en fælles Invaliditetslovgivning. Spørgsmaalet om en Statsunderstøttelse var altsaa skudt til Side den Gang, man var inde paa den Vej. Derimod mente man, at man ved at etablere et offentligt Tilsyn med de blinde alligevel uden at ændre § 61 kunde berøve den Hjælp, der ydedes af Kommunerne, Fattighjælpens Karakter. Der forhandlede altsaa om, først med de to private Blindeanstalter, som optager dels Dreng, dels Piger, og senere med det kgl. Blindeinstitut, hvorvidt disse Anstalter vilde overtage dette Tilsyn, som skulde kunne berøve den kommunale Hjælp Fattighjælpens Karakter. Det var en Fortolkning af § 61, som skulde anvendes, idet den i og for sig som Betingelse for, at dette Tilsyn skal faa denne Virkning, kræver Anbringelse i Privatpleje. Men min højtærede Forgænger mente, at man behøvede ikke at lægge saa megen Vægt paa dette Citat „anbragt i Privatpleje“, naar blot Tilsynet var til Stede, og det havde vel ogsaa kunnet lade sig gøre. Men saaledes som denne Sag udviklede sig, viste det sig, at Blindeinstituttet for at kunne overtage dette Blindetilsyn mente, at det maatte sætte et ret stort Apparat i Scene, at Omkostningerne ved et saa-

dant Blindetilsyn vilde blive ikke ringe, og at der krævedes en Omlægning indenfor Blindeinstituttets Virksomhed og en Forøgelse af dets Embedsmænd. Overfor dette var det, at ogsaa de blinde mente, at der ikke opnaaedes tilstrækkeligt for dem ad denne Vej, og at man navnlig, hvis man gik ind paa at fastsætte en saadan offentlig Institution, som blev et ret stort Apparat, og gjorde denne endelig, let risikerede at lægge Hindringer i Vejen for det, som er og fremdeles vedbliver at være deres endelige Maal: at opnaa en fast Statsunderstøttelse. Altsaa, samtidig med, at Blindeinstituttet mente ikke at kunne løse Opgaven, viste det sig, at de blinde heller ikke mente, at den Vej, man var inde paa, var den mest tilfredsstillende.

Naar det ærede Medlem fra Verninge er forbavset over, at man ikke har villet gaa den Vej, maa jeg sige, at jeg her for saa vidt godt forstaar begge Parter. Det forekommer mig at være noget af en Omvej for det Formaalets Opnaaelse, som her tilsigtes, og at det, der vilde opnaas ved dette Tilsyn, som det ærede Medlem mente skulde have saa megen Betydning, ikke var tilstrækkeligt, naar man samtidig maatte befrygte, at dette store Apparats Tilvejebringelse kunde lægge Hindringer i Vejen for en Udvikling mere i Retning af det, de blinde virkelig ønskede som en endelig Løsning af Spørgsmaalet. Det, de blinde ønsker, er to Ting: For det første, at den Understøttelse, der ydes dem, ikke skal være Fattighjælp, og dernæst, at der virkelig ydes dem en saadan Understøttelse, at de kan klare sig menneskeligt. Hvad der foreslaas ved dette Lovforslag, er kun, at Understøttelsen berøves Fattighjælpens Karakter, og saa lægges det i Kommunernes Haand at behandle de blinde saa godt som muligt. Der kan Staten ikke gøre andet end at opfordre til, at Understøttelsen bliver saa god som muligt, men der ydes altsaa ikke nogen Støtte fra Staten i pengelig Henseende til Formaalet. Saaledes er Sagen kommet i Gang og ført ind paa det Grundlag, som nu foreligger for det ærede Ting.

Med Hensyn til Udformningen af Paragraffen vil jeg sige, at jeg tror, de to ærede Medlemmer, der har gjort Henstil-